

2014 DECIDIM LLIBERTAT

PÀGINES INTERIORS

**LA INDEPENDÈNCIA DE CATALUNYA
VISTA DES DE TOTS ELS RACONS
DE LA NACIÓ: VELOCITATS DIFERENTS,
UN OBJECTIU COMÚ**

PÀG. 8. ENTREVISTA

**ORIOL JUNQUERAS:
«COM MÉS AVANCI CATALUNYA, COM MÉS AVIAT
ESDEVINGUEM UN ESTAT A EUROPA, MILLOR
ANIRÀ PELS PAÏSOS CATALANS»**

DE SALSSES A GUARDAMAR...

ARA ÉS DEMÀ

Catalunya Nord

◀ Ningú propugna a la Catalunya Nord

la independència d'aquesta part del país únicament, sinó com a part integrant del conjunt de la nació catalana. D'aquí la importància de l'actitud que prengui el Principat vers les comarques del Nord i l'interès que desperta l'actual situació política: rebuig per a uns pocs —jacobins de dretes o d'esquerres, poc importa—, esperança per altres —catalanistes o pragmàtics— i finalment, una barreja de curiositat i escepticisme per a la majoria. Diferents percepcions que tenen, de fet, una importància relativa, perquè el darrer sector forçosament desapareixerà l'endemà mateix de la proclamació d'independència del Principat, amb l'aparició d'un nou grup que ho catalogarà com un afer extern sense repercussió en la Catalunya Nord, acompanyat per la radicalització dels defensors de la unitat de la *République* i, si tots plegats fem bé la feina, l'aparició d'una alternativa nacional.

Nord, acompanyat per la radicalització dels defensors de la unitat de la *République* i, si tots plegats fem bé la feina, l'aparició d'una alternativa nacional.

A diferència de l'independentisme, que sempre ha tingut clar l'àmbit complet de la nació catalana, l'explosió del sentiment sobiranista que viu el Principat aquests darrers anys s'ha basat, en bona part, en el fracàs de la via autonomista d'obtenir un encaix còmode dins de l'Estat espanyol. Aquest salt quantitatiu, expressió visible de les diferències de ritmes i dinàmiques de cada un dels territoris dels Països Catalans, no pot, en cap cas, traduir-se en la renúncia del que ha de ser el nostre objectiu final: la llibertat nacional i la justícia social de tot el nostre poble.

La Catalunya del Nord no es pot permetre el luxe d'esperar l'endemà del dia D per començar a treballar en un projecte de reconstrucció nacional. El demà es construeix avui i la feina a fer és molta.

En primer lloc, cal lluitar pel manteniment d'allò existent, com les corresponsalies de TV3 i Catalunya Ràdio, donar suport a les escoles catalanes o sostenir un teixit associatiu que actua com un baluard en la defensa de la llengua, la cultura i la identitat catalana. Tot un conjunt que, amb el pretext de la contenció econòmica, alguns voldrien suprimir.

En segon lloc, cal fomentar tot tipus d'intercanvis entre el Nord i el Sud: econòmics, culturals, socials,

esportius, institucionals, etc. Amb un doble objectiu: cosir un territori creant complicitats per mor que l'espai natural de desenvolupament d'aquestes terres sigui el Nord de Catalunya i no el *Sud de France*, i fomentar el coneixement mutu. Ningú pot estimar ni sentir com a propi allò que no coneix.

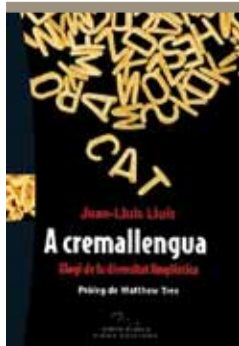
Finalment, fer de la naixent República Catalana una república exemplar socialment i democràtica. Avui en dia, per a qualsevol nord català deixar de ser ciutadà d'una *République* per passar a ser súbdit d'una monarquia no té cap interès. D'aquí la importància que la nostra sigui una república que pel seu grau de desenvolupament social, econòmic, ecològic, cultural i democràtic provoqui a més de respecte, adhesió.

Les vies i la voluntat hi són; és el moment de passar a l'acció!

Joan Ridaura
President d'Esquerra Republicana de la Catalunya Nord
@RidauraJoan

LLIBRE RECOMANAT

A CREMALLENGUA

Joan-Lluís Lluís
VIENA

A cremallengua és un elogi de la diversitat lingüística. Joan-Lluís Lluís ens mostra en aquest llibre l'enorme valor de la riquesa de les llengües del món i dona veu a les llengües en perill d'extinció que els intents d'uniformització lingüística volen relegar al silenci.

25 d'abril

EL PAÍS VALENCIÀ DIRÀ PROU
COMMEMORACIÓ DE LA BATALLA D'ALMANSA

Manifestació

DISSABTE 27 D'ABRIL, 18 HORES
VALÈNCIA, PLAÇA DE SANT AGUSTÍ
Convoca: ACPV

LLIBRES RECOMANATS

DE LLORENTE A MARX
 Pau Viciano
 UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Aquest llibre de Pau Viciano s'endinsa en qüestions debatudes recentment, com ara la relació de Joan Fuster amb la tradició valencianista, l'aproximació al marxisme i el paper que atribuïa a la història en l'anàlisi del present i en el seu projecte de futur.

UN ANTÍDOT CONTRA L'EXTREMA DRETA
 Toni Cruanyes
 3i4

El periodista Toni Cruanyes analitza en aquest assaig el creixement de partits d'extrema dreta en països com França, Noruega o Grècia i intenta respondre a una pregunta senzilla: «Per què la bona gent pot acabar votant l'extrema dreta?».

CANVIAR EL RELAT

País Valencià

► **Si poguérem posar en un cove** tots i totes les independentistes del País Valencià, de la Catalunya Nord, de Menorca, Mallorca, Eivissa i Formentera i una mà innocent remenara com si fos un sorteig, i d'entre tots i totes n'extraguera un de sol, a l'atzar, i li preguntara: per quins territoris reclames la independència? La resposta sempre seria la mateixa: pels Països Catalans. Si, amb el mateix cove, la mateixa mà innocent i la mateixa remenada hi posem a dins els i les independentistes exclusivament del Principat de Catalunya, la resultant ja no és tan certa. Amb molta probabilitat, l'exemplar triat a l'atzar contestaria a la mateixa pregunta plantejada: pel Principat de Catalunya.

Açò no és cap retret. Només una constatació que, en tot cas, evidencia una anomalia. No sembla raonable que el territori amb un major nivell de consciència nacional reivindique només la llibertat d'una part i, hagen de ser els territoris amb una consciència nacional menys estesa, aquells que reivindiquen la llibertat del tot.

Que els ritmes en la construcció nacional són diferents en els diversos territoris dels Països Catalans és una obvietat, una evidència. Ara bé, la diferència en els ritmes no pot ser, en cap cas, una coartada per a l'oblit, per a la inhibició i la inacció; per desempallegar-se dels territoris que duquem un ritme diferent al ritme del Principat. Ep! en cap cas propose que el Principat ature el seu ritme. Ni de lluny! Només faltaria! És justament al contrari! Allò que reclamem és que en cap cas s'ature i es circumscriba estrictament al Principat.

Allò que reclamem és que l'independentisme al Principat deixi de ser reu d'un relat —escampat amb èxit entre les nostres files per l'espanyolisme més subtil— segons el qual els catalans del Principat no han d'intervenir als afers dels seus connacionals de fora del Principat, no siga cas que ens titllen d'imperialistes. Un imperi, per definició, se

sustenta amb una maquinària de poder feta de tancs i canons, militars i policies, jutges, fiscals i inspectors d'hisenda... Al País Valencià, com a les Illes o la Catalunya Nord, si cap imperi exerceix el seu poder, aquest porta, bé la bandera francesa o bé l'espanyola.

Tampoc poden continuar per més temps amb un relat nacional-català esgotat, com ho és aquell que arranca de Torres i Bages, continua amb les Bases de Manresa, la Lliga Regionalista, Vicenç Vives i acaba amb el peix al cove i l'encaix de Catalunya a Espanya. Ens cal un nou relat, diferent a aquell que han fet valdre les classes dirigents del Principat, que cerque l'encaix de Catalunya, no amb Espanya, sinó amb la resta dels Països Catalans.

Agustí Cerdà
 President d'Esquerra Republicana del País Valencià
 @agusticerda

FEM ELS PAÏSOS CATALANS CADA DIA

FERRAN GARCIA-OLIVER
 Catedràtic d'Història Medieval de la Universitat de València i escriptor

L'embranchida sobiranista de Catalunya, des de més avall del Sénia, la contemplem amb expectació. Però al pacient i resignat almogàver valencià l'incomoda la perspectiva regional del procés. No hi valen —no em convenen, si més no— les retòriques posades en escrits pomposos que només serveixen per a apaivagar males consciències. Cal anar al gra. Vull dir, refermar tots i cada un dels ressorts que sostenen la nació política, cultural i econòmica: val més, posem per cas, la connexió

d'ample ferroviari, coordinar empresaris entorn de la compartida extorsió fiscal, veure TV3 o llegir l'Avui amb normalitat arreu del territori, que la possible concessió de nacionalitat als valencians en un presumpte Estat català. No es tracta tant d'imaginar virtualment i poèticament els Països Catalans com fer-los dia a dia, una tasca en la qual solem posar el carro davant dels bous. I els ressorts encara inexistents caldrà que ens els inventem, inclosos els de la política.

UN SUPORT ACTIU

ANTONI FURIÓ
 Catedràtic d'Història Medieval de la Universitat de València i president de Valencians pel Canvi

Els valencians no podem sinó veure amb interès i simpatia el procés cap a la independència que ha engegat el Principat. Primer, perquè és un procés democràtic i pacífic que, si finalment aconsegueix arribar a bon port, serà gràcies al suport majoritari de la població, que és com es legitimen avui dia les sobiranes nacionals. No és tant —que també— la llengua, la cultura o la història el que legitima el present i el futur nacional d'un país, sinó —sobretot— la voluntat política dels seus habitants. I se-

gon, pels efectes positius que tindria per al conjunt de la nació el que una part aconseguís la plena sobirania i es pogués dotar d'estructures d'Estat. Qualsevol altra actitud no deixa de ser poruga i derrotista. I, sobretot, desconfiada. Recelosa de la força de la democràcia, de la política i de les energies del País Valencià per construir el seu propi futur, que coincidirà o no amb el de la resta de la nació, sense que això últim fos cap obstacle insalvable per a un futur nacional compartit.

Catalunya

L'ESTRATÈGIA PER A LA CONSULTA

La situació social i econòmica del nostre país és tan dramàtica que estem obligats a convocar una consulta com més aviat millor. És per això que el 23 de gener d'enguany el Parlament de Catalunya va aprovar una declaració de sobirania. I també és per això que, en part, la cambra catalana està debatent la Llei de consultes i la Llei electoral, que ens ha de permetre tenir una sindicatura electoral pròpia. Com que estem davant d'un escenari molt complicat, la nostra estratègia —de fet, diria que la nostra obligació— és dotar-nos de totes les eines possibles perquè, si es dóna el cas, estiguin disponibles.

Al mateix temps que ens proporcionem tots els instruments jurídics que podem, també estem treballant per augmentar —encara més— la legitimitat interna a favor de la consulta. En aquest sentit, amb la resta de partits que han votat a favor de la consulta, estem gestant el Pacte Nacional pel Dret a Decidir, que agrupa totes les entitats, sindicats, organitzacions empresarials i institucions a favor de posar el futur del país en mans dels ciutadans.

Si el Govern espanyol es nega a pactar la consulta, haurem d'avantposar la voluntat popular a la Constitució espanyola

Per la seva banda, el Govern ha creat el Consell Assessor per a la Transició Nacional, que ha de garantir, en cas que els ciutadans optin per la independència, que el país es posi en marxa immediatament després —planificar la hisenda pròpia, la seguretat social catalana, el Banc de Catalunya, l'ordenament jurídic transitori, l'ordre públic i la defensa, la gestió dels recursos energètics, etc.

D'altra banda, hem d'intentar pactar com farem la consulta amb l'Estat espanyol, atès que els països avançats aborden aquestes qüestions amb rigor democràtic. Hem de poder explicar al món que ho hem intentat tot: reformar l'Estatut, negociar un pacte fiscal i pactar la consulta, i que, malgrat el nostre esforç ingent, el Govern espanyol es nega sistemàticament a dialogar.

Tanmateix, si Madrid es nega a pactar la consulta, és evident que haurem d'avantposar la voluntat dels ciutadans a la Constitució espanyola, atès que, per sobre de tot, inclòs evidentment de la Constitució, hi ha la voluntat popular. Si podem, la voluntat popular s'haurà d'expressar en una consulta o en un referèndum. Però si l'Estat espanyol ho impedeix, la comunitat internacional entindrà que convoquem unes eleccions plebiscitàries amb un compromís explícit dels partits a declarar la independència al Parlament. Decidir el futur polític és un dret dels ciutadans, i esperem que no només es pugui fer al Principat, sinó que també, i aviat, al País Valencià i a les Illes Balears.

Marta Rovira
Secretària general
d'Esquerra Republicana
@martarovira

EL CAMÍ DE LA LLIBERTAT

- 1 **Declaració de Sobirania del Poble de Catalunya**
- 2 **Obrir el diàleg amb l'Estat sobre com exercirem el dret a decidir via referèndum**
- 3 **Aprovar la Llei de Consultes**
- 4 **Pacte Nacional pel Dret a Decidir; tota la societat hi ha d'empènyer i participar-hi**
- 5 **Convocar una consulta**
- 6 **Proclamar la República Catalana**

LLIBRES RECOMANATS

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA 1931-2012. UNA HISTÒRIA POLÍTICA

Joan B. Culla
LA CAMPANA

Recorregut per la història d'Esquerra Republicana de Catalunya, partit que sense pertànyer a cap de les grans famílies polítiques europees ni comptar amb suports exteriors, ha aconseguit sobreviure a una guerra civil, a una dictadura de quatre dècades, i a les transformacions socials.

2014 DECIDIM LLIBERTAT

UN NOU PAÍS:

1 Per a tothom, vingui d'on vingui, amb el català com a punt de trobada

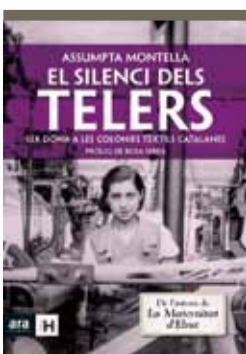

2 Amb **educació i salut públiques** de qualitat

3 Una República més **democràtica, ètica i transparent**

Equilibrat i sostenible, que creï llocs de **treball**, faciliti la feina als **emprenedors** i es basi en el **diàleg social**

EL SILENCI DEL TELERS
ASSUMPTA MONTELLÀ
ARA LLIBRES

El silenci dels telers dóna veu a les dones i nenes que van treballar a les colònies tèxtils de Catalunya. Des de l'inici de la indústria catalana fins als nostres dies, els seus testimonis expressen una manera de viure marcada per un ofici ple de condicions precàries.

EL POU DELS MAQUIS
Margarida Aritzeta
COSSETÀNIA EDICIONS

La darrera novel·la de Margarida Aritzeta, es basa en uns fets reals que van tenir lloc a la seva masia familiar de Valls l'estiu de 1946, quan hi van arribar quatre maquis. La novel·la s'acompanya amb un segon volum que recull tot el procés d'investigació dels fets.

... I DE FRAGA A MAÓ

REINCORPORACIÓ O DESAPARICIÓ

Franja de Ponent

Abans de parlar des de la Franja del procés d'independència del Principat, hauríem de fer referència a un període que abraça des de la transició fins avui, en el qual els partits polítics catalans han perdut moltes oportunitats d'influir a la Franja, deixant la política en mans dels partits espanyols o regionalistes aragonesos. Hem vist com el territori s'anava descomponent amb una nova comarcalització amb la qual pobles de parla catalana s'incorporaven a comarques de parla castellana. Després, vam patir el desmembrament del Bisbat de Lleida i de les parròquies de la Franja, acompanyat per l'intent d'espolar l'art sacre legítimament

adquirit pel Bisbat. Tot això, sense oblidar un nou Estatut d'Aragó que no reconeix la llengua pròpia, l'aragonès, ni la dels territoris de parla catalana sota la seva administració, considerats com a varietats lingüístiques d'Aragó. També s'aprovà una Llei de llengües insuficient a corre-cuita després de dotze anys del PSOE al poder i un president catalanoparlant que, amb l'arribada del PP al Govern, fou «millorada» en no reconèixer el català com a llengua pròpia de la Franja i en inventar-se un nou idioma, l'aragonès oriental. Tots aquests anys de PSOE i PP han produït un desacord destinat a esborrar la identitat catalana de la Franja, incubant allò de català d'Aragó i Franja d'Aragó, per separar la llengua i esborrar la nostra identitat. Per sort, la llengua catalana no és d'Aragó, sinó dels catalanoparlants.

De la Franja estant, veiem el procés d'independència amb molt d'interès, a l'aguait que no es pugui produir una acceleració de la repressió contra el català per part dels partits espanyols. Davant de qualsevol desacord, tenim les intenses relacions econòmiques, que estan per damunt de les suposades ratlles administratives; les relacions culturals i esporti-

ves, que hem de seguir mantenint i cuidant una vegada es culmini el procés d'independència, i considerar la Franja com una part més del territori català. Així, deixarem el camí obert a una reincorporació territorial tranquil·la, conscient i, possiblement, molt desitjada. És l'únic camí que li queda, a la Franja, aquest o la desaparició.

Paulí Fontoba
Regidor d'Esquerra
Republicana a Calaceit

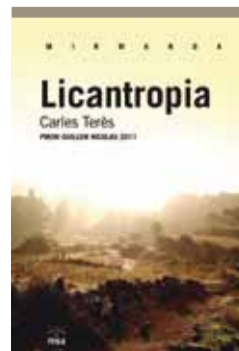
la humanitat
ÉS UNA PUBLICACIÓ
D'ESQUERRA REPUBLICANA

—
Editors Oriol Amorós i Guillem Clapés
Director Sergi Sol
Redactor en cap Cristian Agudo
Disseny Glòria Comellas
Tancament Santi Bracons

—
Redacció Esquerra—Secretaria
d'Imatge i Comunicació
Calàbria, 166
08015 Barcelona
Telèfon 934 536 005
redaccio@esquerra.org

—
Dipòsit legal B.10.889-2013
Impressió Imprintsa

LLIBRE RECOMANAT

LICANTROPIA

Carles Terès
EDICIONS DE 1984

El Matarranya, al sud de la Franja, és l'escenari d'aquesta novel·la situada entre finals del segle XVIII i l'actualitat, amb el mite universal de l'home llop com a punt de partida. La novel·la va guanyar el premi Guillem Nicolau 2012, que atorgava el govern d'Aragó.

LLIBRES RECOMANATS

ELS CARRERS DE PALMA

Gabriel Bibiloni
GB EDICIONS

El professor de filologia catalana a la Universitat de les Illes Balears, Gabriel Bibiloni, enumera alfabèticament tots els carrers i places de la ciutat antiga, citant el nom actual, la història, i la proposta, raonada, del nom més adient per a cadascun d'ells.

LA REVOLTA DELS ENLLAÇATS

Tomeu Martí
LLEONARD MUNTANER

Crònica del que es va esdevenir a les Illes Balears pel que fa al català i a la cultura pròpia al llarg del primer semestre de 2012, uns mesos durant els quals els brutals atacs del Govern Bauzá contra la llengua catalana varen tenir una resposta històrica.

L'ANTICATALANISME ÉS UNA EXCUSA

Illes Balears i Pitiüses

► **Pensa la majoria sobiranista, regionalista i autonomista illenca que l'anticatalanisme és majoritari a les Balears? Rotundament sí. És majoritari l'anticatalanisme a les Balears? Pensa que no. Perquè? Perquè quan els pares han hagut de triar la llengua d'escolarització dels seus fills, el 87% han triat «català» i un 6% ho han deixat en mans del seu centre respectiu. Perquè les concentracions anticatalanistes no han aplegat mai més de cent persones, mentre l'Obra Cultural Balear convoca anualment desenes de milers de persones per tot el contrari. Perquè mentre presidents i dirigents del PP han estat socis de l'OCB, mai cap dirigent progressista —amb tota l'amplitud del ventall— ha militat a l'anticatalanisme.**

Perquè una enquesta d'Opinòmetre, realitzada l'any 2010 amb 900 mostres i un marge d'error del 3%, situa que la gent que es sent «0» de Països Catalans és un 34%, mentre que el concepte és aprovat, amb una nota que es mou entre el 6 i el 10, pel 43% dels mallorquins. Té traducció política aquest sentiment? No. L'independentis-

me tampoc tenia traducció política al Principat fins fa mesos i encara podem pensar que no l'acaba de tenir. Fa vuit anys l'independentisme se situava al 13% segons el CEO i ara mateix el sentiment supera el 50% d'adhesions. En el cas de Mallorca pens que no traduirem el «sentiment» en «política» fins que una part important del nacionalisme, de l'autonomisme i del regionalisme deixi d'utilitzar l'anticatalanisme com a coartada per no parlar clar. A les cambres oficials no n'hi ha prou amb oposar-se a les retallades i a la persecució identitària i democràtica que patim els mallorquins. A banda de la queixa, és del tot necessari que algú faci una proposta. I la proposta no pot ser altre que dir a les clares quina és la única via possible a la situació que patim. Ara mateix l'anticatalanisme és la

gran excusa per no dir que els Països Catalans i la independència són la solució dels nostres problemes.

No tenc cap mena de dubte que la majoria ho pot acceptar i que molts, si obrim el debat i unim l'esquerra nacional, amb totes les polifonies necessàries, sota aquest propòsit, s'hi apuntaran.

Joan Lladó
President d'Esquerra Republicana de Mallorca
@joan_llado

L'ESPERANÇA DE MALLORCA

MARIBEL SERVERA
Glossadora

L'Estat propi és requisit indispensable per a la nostra pervivència com a nació. L'Estat espanyol té per objectiu final l'extermini de les llengües cooficials distintes del castellà. Tota persona coneixedora dels processos de substitució lingüística ho sap. Tenim dues opcions: independitzar-nos o diluir-nos fins a desaparèixer. El problema rau en la dificultat que el comú de la gent sigui conscient d'això. La societat actual tendeix a la passivitat intel·lectual. Consumim idees, no en generem. I els mitjans

de comunicació, al servei de la causa espanyolista, dicten els nostres pensaments. Els qui ho sabem tenim l'esperança que la independència de Catalunya ens ajudi a rompre aquest marc mental. Primer perquè mostrarà que independitzar-se és possible, i segon pels beneficis lingüístoculturals i econòmics que la independència suposarà. Evidentment això no bastarà, caldrà molta feina i entrega de la gent ja conscienciada. El repte és complicat. Ens hi juguem, però, la vida.

LA NACIÓ COMPLETA

JAUME MATEU
President de l'Obra Cultural Balear
@JaumeMateuMarti

L'emancipació del Principat és a tocar; i millor que sigui demà que no demà passat. Un cop aconseguida la independència principatina, però, caldrà afanyar-nos per aconseguir l'alliberament de la nació completa i la confluència de tots els territoris catalans en un únic projecte mancomunat. És clar que hem de respectar les dinàmiques i la decisió sobirana de la ciutadania de cada un dels nostres països, però també és cert que s'ha de treballar de

valent i sense recels l'adhesió a aquesta causa en i des de tot el domini, i amb la màxima potència possible. De la mateixa manera, la constitució del nou Estat català ha de contemplar, de la manera que sigui, que l'aspiració és aconseguir aquesta unitat d'acció des de les diverses realitats. Si no sabem aprofitar l'oportunitat que ens ofereix la independència del Principat per completar la nació catalana, no acabarem mai amb els retrets.

ENTREVISTA

ORIOI JUNQUERAS

**ELS PAÏSOS CATALANS MAI HAN
ESTAT EL PROBLEMA, EL PROBLEMA
ÉS UN ESTAT ESPANYOL QUE ENS
CONDEMNA A LA DEPENDÈNCIA,
LA RESIDUALITAT I LA SUBALTERNITAT**

Què són els Països Catalans?

La nostra nació.

I Catalunya?

Demogràficament, la part més gran de la nació.

I el País Valencià i les Illes?

Amb Catalunya, i la resta de territoris històrics, els Països Catalans

I quin és el nostre futur com a nació aleshores?

El que decidim la majoria de ciutadans. És evident que el País Valencià, les Illes i el Principat tenen personalitat pròpia i una història particular. I també és cert que és molt més allò que ens uneix que no pas allò que ens separa. Més, fins i tot, que no ens pensem. No només definint la comunitat lingüística —admetent que la franja interior del País Valencià és de llengua castellana— sinó pels vincles emocionals i econòmics que compartim. Aquests darrers són poderosíssims.

I com es compatibilitza l'exercici del Dret a Decidir en solitari de Catalunya?

Doncs amb entusiasme i tota la normalitat. Som una nació amb tres grans branques, encara que tinguin diferències substancials pel que fa al grau de consciència nacional. Catalunya és on la consciència nacional de la població és més sòlida i majoritària. Per això té l'obligació de fer camí, perquè fent-lo estirarà a la resta.

Hi ha qui veu els Països Catalans com un problema.

L'únic problema de debò és l'Estat espanyol. El País Valencià no és cap problema per a Catalunya i Catalunya tampoc per al País Valencià. Al contrari, ens necessitem! És vital que recuperem la normalitat pel progrés i el benestar dels milions de persones que hi vivim. Per això és tan important i necessari el Corredor Mediterrani. I aquesta és una realitat que cada vegada més empresaris del País valencià i Catalunya comparteixen. Però és

que aquest corredor natural, principal eix de circulació de mercaderies de tota la Península, també és imprescindible per a Espanya. El problema és que el nacionalisme espanyol, que ha instrumentalitzat l'Estat, opera amb criteris polítics i no econòmics i això té conseqüències demolidores per al mateix estat espanyol.

També hi ha qui manté que el catalanisme és un problema per al País valencià.

Ja diu el professor valencià Ferran Garcia-Oliver que Catalunya no és el problema, mai no ho ha estat. És Espanya, amb tota la seva artilleria mediàtica, constitucional i estatal qui ens condemna a l'abjecta subalternitat.

A Catalunya n'hi ha que pensen que les Illes i sobretot el País Valencià són un llast.

Sempre he pensat que sumant som més forts. La comunitat nacional la defensen els individus que la integren i en volen formar part. No hem de confondre nació i estat. I de la mateixa manera que tenim una nació àmplia i diversa, també hi ha diferents tipus d'estat i diferents maneres de vertebrar-se.

Què vol dir?

En aquests moments a Catalunya hi ha un procés en marxa, un procés de llibertat i emancipació nacional perquè aquesta és la voluntat majoritària de la seva gent. Aquest procés és imparabile i imprescindible per a la cohesió social. I és des d'aquesta condició que no dubtarem a esperar la resta de la nació a decidir el seu futur. En aquests moments aquesta voluntat no és majoritària a les Illes ni al País Valencià. Tampoc ho era no fa pas tants anys a Catalunya.

Catalunya ha d'estirar de tota la nació, doncs?

Evidentment, és part de la nostra responsabilitat. I estic molt convençut que la llibertat de Catalunya esperarà la de tota la la nació. No en tinc cap dubte. Com més avanci Catalunya, com més aviat esdevinguem un estat a Europa, millor anirà a la resta de la nació. I quan arribi el moment ja decidirem, lliurement, com es vertebraran políticament els Països

«Com més avanci Catalunya, com més aviat esdevinguem un Estat a Europa, millor anirà pels Països Catalans»

ORIOI JUNQUERAS
St. Vicenç dels Horts, 1969
@junqueras

President d'Esquerra Republicana. Cap de l'Oposició al Parlament de Catalunya. Llicenciat en Història Moderna i Contemporània i doctor en Història del Pensament Econòmic. És autor de nombrosos llibres. Fou eurodiputat entre 2009 i 2011 i actualment és alcalde de Sant Vicenç dels Horts.

**CONFERÈNCIA NACIONAL
PER LA REPÚBLICA CATALANA**

→ → → → 6 I 7 DE JULIOL 2013
LA FARGA DE L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

VINE!

esquerra.cat
info@esquerra.org
93 453 60 05

 **ESQUERRA
REPUBLICANA**

**2014
DECIDIM
LLIBERTAT**